

Truyện được đăng tải tại miyunblog.wordpress.com

星
生
空

Edit by Dương Tử Nguyệt

[16 năm]

hạm chính là phụ thủy

- Phù Hoa -

[MƯỜI SÁU NĂM] NAM CHÍNH LÀ PHÙ THUỶ

Tác giả: Phù Hoa

Nguồn: Tân Giang – Converter: Củ Lắc

Thể loại: Đoản, ngược tâm, buồn, SE

Tình trạng: Hoàn

Độ dài: 6 chương

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

* ĐÔI LỜI *

- Truyện là món quà kỉ niệm sinh nhật 1 tuổi của nhà (19/10/2014 – 19/10/2015) <3
- Không ném đá cốt truyện, editor vô tội.
- Nhà KHÔNG muốn truyện được up lên wattpad, nếu up chui sẽ pass <3

~ MỤC LỤC ~

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1: LỜI CHÚC PHÚC CỦA NỮ THẦN SINH MỆNH

CHƯƠNG 2: SALA VÀ DIERSE

CHƯƠNG 3: ĐÉN GẦN VÀ LÙI VỀ SAU

CHƯƠNG 4: CHIA LÌA VÀ SỰ THẬT

CHƯƠNG 5: HI SINH VÀ NGUYỄN RỬA

CHƯƠNG 6: NỤ HÔN CỦA TỬ THẦN

[HOÀN TOÀN VĂN]

MỞ ĐẦU

Nếu như người đàn ông mà bạn yêu nuôi bạn lớn, sau đó bạn phát hiện hắn nuôi mình vì mục đích khác, lúc đó bạn sẽ làm cái gì?

CHƯƠNG 1: LỜI CHÚC PHÚC CỦA NỮ THẦN SINH MỆNH

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Cứ cách một ngàn năm thì trên đời sẽ xuất hiện một đứa trẻ được nữ thần sinh mệnh chúc phúc.

Đứa trẻ được nữ thần sinh mệnh chúc phúc được gọi là đứa trẻ tử thần, bởi vì những người này vừa sinh ra đã có một cái kết không tốt.

Bởi vì tất cả mọi người đều muốn mình có được liệu tốt nhất thế gian, nên mỗi đứa trẻ có lời chúc của nữ thần xuất hiện đều bị người khác tranh giành, sau đó ăn tươi nuốt sống như được liệu quý báu.

Mùa đông của thành Tây La đến rất sớm, mọi người trong thành đều bận rộn trên đường cái, hoàn toàn không khác biệt gì so với trước kia. Đột nhiên có người kinh ngạc thốt lên: “Chuyện gì thế này?”

Người kia vừa thốt lên thì mọi người đều ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời lạnh lẽo của ngày đông thay đổi trong chớp mắt. Thành Tây La lúc này giống như được con gái của thần mùa xuân xuất hiện, những cây lớn và đóa hoa khô héo đã chết đi đều khôi phục lại như trước. Những đóa hoa vốn không nên sinh ra vào mùa này lại sống lại.

Trong phủ thành chủ của thành Tây La, thành chủ ôm đứa con gái vừa ra đời, nước mắt chảy đầy mặt.

“Sao lại là con gái của ta?”

Đứa trẻ được nữ thần sinh mệnh chúc phúc được sinh ra. Tin tức này làm toàn bộ đại lục thay đổi, rất nhiều quý tộc, ma pháp sư và phù thủy ở nhiều quốc gia chạy đến thành Tây La.

Giống như ngàn năm trước, đứa trẻ này vừa sinh đã bị các thế lực giành giật, thành Tây La bị biến thành chiến trường.

Cuộc chiến kéo dài ba tháng, đứa trẻ kia đột nhiên biến mất, không ai tìm được tung tích của cô. Mọi người rời khỏi thành Tây La với bàn tay trắng, mà thành Tây La lúc này trở thành tòa thành chết.

CHƯƠNG 2: SALA VÀ DIERSE

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Mười sáu năm sau.

Phía Nam đại lục, trên đường phố trong một trấn nhỏ giữa hai quốc gia, một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh chạy trong dòng người như cơn gió.

Đằng sau có một người hô lớn “Sala!”

Thiếu nữ vung tay, sau đó mỉm cười tươi, gương mặt xinh đẹp trở nên kích động. Cô vui vẻ chạy đến một khu rừng trong trấn.

“Dierse ~ Dierse ~”

“Đã bao nhiêu lần rồi hả? Gọi ta là cậu!” Một bóng người cao gầy trong chiếc áo choàng đen đi ra, một vài sợi tóc bạc từ trong mũ rơi xuống giống như thác chảy. Giọng nói của hắn rất thông thả, nhưng lại thấy không chút tình người.

Sala đã quen với điều này, cô vui vẻ vồ tới, ôm chặt lấy hắn, sau đó kéo cái mũ trùm của hắn xuống, cô ồm cồm làm nũng với hắn lúc hắn đang bực bội “Dierse, đêm nay trong trấn có một đoàn múa đèn biểu diễn, chúng ta đi xem với nhau nhé ~”

Người đàn ông tên là Dierse rất đẹp trai, con ngươi trong con mắt hẹp dài có một nỗi buồn man mát, da dẻ trắng bệch gần như trong suốt, mái tóc màu bạc, cả người hắn tràn đầy khí tức lạnh lùng như băng tuyết, áo choàng đen làm tăng sự thần bí cho hắn, gương mặt cũng rất lạnh đạo.

Dierse là phù thủy trong miệng mọi người trên trấn, không chỉ đám trẻ con sợ hấn mà cũng không ít người lớn sợ hấn. Chẳng qua tính cô bé Sala được hấn nuôi rất cởi mở và thoải mái nên mọi người trên trấn không ghét cô.

Gương mặt Dierse lạnh đến mức có thể hù dọa người khác nhưng không thể dọa được Sala, Sala bám chặt lấy hấn, không ngừng uốn éo trên người hấn “Dierse, đi xem buổi diễn với tôi được không? Làm ơn mà~”

“Con có thể tự đi một mình” Gương mặt của Dierse xuất hiện chút khó chịu, nhưng sau đó khôi phục lại bình thường như trước.

“Dierse cứ ở nhà chế thuốc hoài, lâu lâu cũng nên ra ngoài hít thở chút chứ? Đồng ý đi mà~~” Gương mặt của Sala vô cùng gian xảo, cô đột nhiên hôn lên mặt hấn một cái.

Gương mặt Dierse cứng lại, lạnh lùng nói “Đã bảo bao nhiêu lần rồi hả? Con đã lớn rồi, không được tùy tiện hôn ta!”

“Vâng, vâng, Sala sai rồi, đi với Sala nhé?”

“...Ừ” Dierse do dự một lát rồi đồng ý.

Hấn luôn như thế, luôn thỏa hiệp với Sala dù không muốn đến mức nào.

Tối đó, Sala kéo Dierse ra khỏi nhà. Hấn mặc áo choàng đen như trước kia, có người tính chào hỏi Sala nhưng thấy hấn ở cạnh thì lập tức im bật.

Đoàn múa kia diễn không tốt lắm, có điều trấn nhỏ này rất ít khi nào nhiệt như vậy nên ai cũng vui vẻ. Sala kéo Dierse chạy khắp nơi, giống như

có rất nhiều thứ kì lạ, cô luôn miệng nói chuyện với hắn, bóng dáng khua tay múa chân của cô in dưới nền đường, nhìn vô cùng sinh động.

Dierse nhìn cô chăm chăm dưới áo choàng đen, trong mắt hắn xuất hiện một loại tình cảm khó hiểu, nhưng lập tức biến mất.

Chơi đùa tới nửa đêm, Dierse về nhà, Sala lại lén lút chui vào trong lều của đoàn múa.

“Này, Sana, cậu có nhìn rõ không?”

Chàng trai mái tóc ngắn ngồi trong liều gập đầu với Sala “Có, phép thuật huyết thống biểu hiện hai người không phải người thân” Hắn nói xong thì hỏi tiếp “Sao cậu lại nghi ngờ người đó không phải chú cậu?”

Sala nghe hắn nói vậy thì hưng phấn vô cùng, cô vui vẻ nói “Tớ chỉ muốn xem thử thôi, tớ hi vọng hắn không phải chú tớ vì tớ yêu hắn!”

“Có điều tớ không nghĩ rằng chúng tớ không có mối quan hệ máu mủ, chuyện này quá tốt luôn rồi!”

Sana không ngờ cô lại nói thế, nụ cười dịu dàng của hắn cứng lại khi thấy bóng lưng chạy vội của cô.

CHƯƠNG 3: ĐẾN GẦN VÀ LÙI VỀ SAU

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Dierse mệt mỏi nằm trên giường, hắc ho khan hai cái, cặp môi của hắn không có chút máu nào. Cơ thể của hắn ngày càng yếu, mấy năm nay luôn như thế, càng ngày càng khiến hắn thấy uể oải.

Xem ra cần phải xử lý chuyện kia nhanh thôi.

Vừa nghĩ đến việc đó, lông mi hắn run rẩy, gương mặt lạnh lùng thay thế bằng sự phức tạp.

Lúc này, cửa phòng của hắn bị đẩy ra, đánh lên tường một tiếng rầm. Ngón tay Dierse giật giật, nhưng hắn không bị tiếng động này dọa sợ, hắn đã quen với hành vi này của Sala nên hắn chỉ nằm yên không nhúc nhích, chỉ há miệng muốn nhắc nhở cô không được làm những hành động phá hoại này nữa.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng đã cảm thấy một thân thể mềm mại vồ tới, sau đó một đôi môi mềm mại hơn run rẩy đè lên môi hắn. Đầu Dierse hỗn loạn, Sala đang làm cái quái gì thế? Con bé đang hôn hắn ư?

Dierse vội vàng phản đẩy Sala ra khi phản ứng lại, hắn nhìn cô với ánh mắt tối tăm “Con vừa làm gì vậy hả?”

Gò má của Sala hồng hồng, đôi mắt xanh xám phát sáng, ngực của cô đập chùng, gương mặt không che giấu được sự hưng phấn và vui vẻ, nhìn cô lúc này rất vui vẻ. Cô hít một hơi, nhìn vào mắt Dierse rồi nói “Dierse, ta biết rồi”

“Biết cái gì?” Giọng nói của Dierse rất bình tĩnh, nhưng trái tim hắn lại không bình tĩnh nhưng gương mặt và giọng nói của hắn.

“Biết anh không phải là chú ruột của em, chúng ta không có mối quan hệ máu mủ!”

Dierse hơi thả lỏng, cô không biết đến chuyện kia là được rồi. Hắn không để ý đến lời nói dối của mình bị vạch trần, bình thản nói “Thì thế nào?”

Sala nhìn hắn với ánh mắt sáng rực, trình trọng nói “Này, Dierse, em phải nói cho anh biết, em yêu anh! Em yêu anh từ lâu, em không thể nào nhịn được khi nghĩ anh là chú của em, em muốn ở cạnh anh!”

Căn phòng yên tĩnh lại, gương mặt của Dierse không có tức giận hay không chấp nhận như Sala đã nghĩ mà cực kỳ bình tĩnh, giống như bình yên trước cơn bão lớn, hắn đột nhiên hỏi “Sao con biết? Con gặp ma pháp sư ư?”

Sala chột dạ cúi đầu nói “Trong đoàn múa hôm nay có một ma pháp sư, em nhớ hắn dùng phép thuật huyết thống để kiểm tra...”

“Ta nhớ là ta đã từng nói, con không được phép tới gần bất kì ma pháp sư nào, phải không?” Dierse cắt ngang lời nói của cô.

Sala phát hiện vẻ mặt của Dierse lúc này rất khó coi, cô chưa từng thấy hắn như vậy, trong lòng lập tức lo lắng, do dự nói “Em, em chỉ muốn biết quan hệ của chúng ta, em muốn được yêu anh, Dierse”

“Đủ rồi” Dierse lạnh lùng nói “Không được gặp tên ma pháp sư kia lần nào nữa, còn có, bắt đầu từ mai, mỗi ngày phải uống thuốc gấp đôi, gần đây không được ra khỏi nhà”

Hắn nói xong thì vội vàng ra ngoài, lúc hắn đi còn đóng cửa một cái rầm, áo choàng đen của hắn nhấp nhô, cuộn sóng trong gió, sau đó biến mất trước mặt Sala.

Dierse đi đến phòng chế thuốc dưới mặt đất, cái lưng của hắn hơi cứng nhắc một lát, sau đó bực bội ngồi xuống. Hắn mở quyển sách cũ kỹ và cực dày trước mắt ra, mơ hồ nhìn thấy được vài chữ, là nội dung liên quan đến ‘Trái tim của người có lời chúc phúc của nữ thần sinh mệnh sẽ trị được tất các các loại bệnh’...

“Không còn thời gian nữa, phải nhanh lên mới được” Dierse lẩm bẩm, hắn nhìn vào một khoảng hư không, đột nhiên dùng sức ho khan, ho mạnh như muốn ho hết nội tạng ra khỏi cơ thể, sau đó căn phòng dưới đất tràn đầy mùi máu tanh.

CHƯƠNG 4: CHIA LÌA VÀ SỰ THẬT

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

“Ta cần tìm vài loại hoa chế thuốc, con ở nhà đợi, không được ra khỏi nhà, nhớ kỹ, cho dù có người nào gọi cũng không được đi ra” Dierse rất ít khi ra khỏi nhà, nếu có cũng chỉ vì muốn tìm vài thứ để làm thuốc.

Hắn thường nhốt mình trong căn phòng dưới đất để chế thuốc, ngày nào Sala cũng uống thuốc do hắn tự tay chế. Sala không hiểu tại sao mình phải

uống loại thuốc kia mỗi ngày, nhưng cô biết Dierse sẽ không hại cô nên ngoan ngoãn uống đúng liều.

Hôm qua bọn họ cãi nhau, Sala đã lâu chưa thấy hấn giận như thế.

Thấy Dierse lạnh lùng bảo mình phải đi, Sala kéo góc áo choàng đen của hấn, cúi đầu bĩu môi, nhỏ giọng nói “Dierse, anh giận em à?”

Dierse nhìn mái tóc vàng rực rỡ như ánh mặt trời tràn đầy sức sống của cô, trái tim đột nhiên mềm nhũn.

Hấn nhớ đến hình ảnh lúc cô còn nhỏ, lần nào phạm lỗi cũng cầm áo choàng hấn, nhỏ giọng hỏi hấn còn giận không, mỗi lần nhìn bóng dáng này của cô, hấn đều hết giận.

Hấn tận mắt nhìn cô từ một đứa nhỏ không biết nói không biết đi trở thành một cô gái mười sáu tuổi xinh đẹp. Hấn quan sát cô đã mười sáu năm.

Dierse hoảng hốt, muốn đưa tay sờ đầu cô nhưng lại ngừng lại, im lặng kéo áo choàng bỏ đi.

Dierse đi khỏi đó nhưng Sala không sa sút thêm, tồi qua là điều khó khăn với cô, nhưng sau khi ngủ dậy thì cô thấy nó không đáng sợ.

Bây giờ không chấp nhận cô nhưng cô có nhiều thời gian để làm hấn thay đổi, Dierse là kiểu người trong nóng ngoài lạnh, lần nào cũng bị cô bám đến mức phải thỏa hiệp, lần này cũng sẽ như thế.

“Hừ, Dierse, anh không thoát được đâu!” Sala ngẩng đầu, nở nụ cười đầy sự mong chờ. Cô nhớ đến bàn tay định xoa đầu cô nhưng lại ngừng lại của

hắn thì càng thấy vui vẻ, đúng là chiêu giả bộ đáng thương có tác dụng nhất.

Đợi hắn về, cô lại nói với hắn, có khi hắn sẽ đồng ý với cô cho coi. Sala cảm nhận được Dierse cũng yêu cô.

Nhưng hai ngày tiếp theo, Dierse vẫn không trở về. Đến ngày thứ ba, có người gọi tên Sala từ cửa sổ. Sala mở cửa sổ ra thì thấy Sana, là ma pháp sư của đoàn múa hôm đó.

Sala nhớ đến lời nhắc nhở của Dierse, do dự không biết có nên đề ý tới Sana hay không, mỗi khi Dierse giận đều rất khó dỗ.

“Sala, cậu có biết mình có thân phận thế nào không?”

Sala nghe Sana nói điều này thì không có gì kích động, chỉ bình tĩnh lắc đầu nói “Tớ là cô nhi mà Dierse nuôi, không có thân phận gì khác”

“Tớ không muốn nhìn thấy cậu bị người ta lừa dối, sau đó còn bị người ta giết chết nên suy nghĩ hai ngày mới quyết định nói cho cậu biết” Sana là một chàng trai dịu dàng, lúc nói chuyện cũng vô cùng ôn hòa, hắn thấy sự nghi ngờ của Sala thì nghiêm mặt lại “Nếu tớ đoán không sai, cậu là con gái đã mất tích của thành chủ thành Tây La năm đó”

Sala đọc rất nhiều sách, cũng biết đến cô bé được nữ thần sinh mệnh chúc phúc là con gái của chủ thành Tây La, cô đã từng đồng tình cô bé kia trở thành thuốc cứu mạng người khác, nhưng cô chưa từng nghĩ mình là đứa trẻ kia.

Phản ứng đầu tiên của cô là lắc đầu và nói “Cậu lừa tớ!”

Sana nhìn cô với ánh mắt thương hại “Chỉ cần là ma pháp sư đều có thể cảm nhận được khí tức trên người cậu, nhưng tớ hoàn toàn không phát hiện, có thể là cậu đã uống thuốc giấu thân phận, nhưng lần cậu bị hoa làm chảy máu kia, tớ ngửi được mùi vị sinh mệnh trong dòng máu của cậu, sau đó để ý một chút tớ mới dám khẳng định”

“Chú của cậu là một phù thủy rất giỏi. Phù thủy giỏi về việc chế thuốc nhất, mà cậu là loại thuốc quan trọng nhất”

Tại sao Dierse không cho cô đến gần ma pháp sư? Tại sao ngày nào cô cũng phải uống thuốc? Câu hỏi đó đã có đáp án. Bởi vì Dierse sợ cô bị người khác phát hiện.

CHƯƠNG 5: HI SINH VÀ NGUYỄN RỬA

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Sala ngồi một mình trong bầu trời đêm.

Cô nhớ đến lời Sana nói, hần bảo có thể lấy được trái tim của cô sau ba tháng cô tròn mười sáu tuổi sẽ có tác dụng tốt nhất, mà hai ngày nữa là tròn ba tháng sau khi cô sinh nhật mười sáu tuổi.

Sana còn nói, Dierse có lẽ là hậu duệ của gia tộc phù thủy xa xưa nhất, Sall, bởi vì chỉ có phù thủy của gia tộc đó mới có mái tóc bạc và mắt tím.

Gia tộc Sall từng bị nguyên rủa, mỗi hậu nhân đều sẽ bị một loại bệnh kỳ quái hành hạ mà chết, tất cả các hậu duệ không thể sống hơn 35 tuổi, nghe bảo chỉ có trái tim của cô và cỏ mặt trắng mới có thể chữa được.

Sala nhớ trước khi đi, Dierse bảo muốn đi tìm cỏ mặt trắng.

Mà sức khỏe của hần gần đây yếu đi rất nhiều, cô có thể nghe thấy tiếng ho khan ngọt ngào của hần. Hần cho rằng mình giấu rất tốt nhưng cô phát hiện từ sớm. Cô phát hiện bệnh của hần nên mới muốn ở chung với hần, bởi vì cô không muốn họ có tiếc nuối gì.

Cô không muốn tin Dierse nuôi cô vì muốn giết cô làm thuốc, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt cô, dù cô không muốn cũng phải tin.

“Biết được suy nghĩ thật của người kia mà cậu vẫn muốn ở đây chờ chết sao? Sala, đi theo tớ, tớ sẽ cho cậu hạnh phúc!”

“Không, tớ đợi hấn về”

Sala đứng lên, đốt ngọn đèn, sau đó đi về phía căn phòng dưới đất. Dierse không khóa cửa nên chỉ cần cô đẩy ra là có thể vào, cô đã lâu chưa đến đây rồi. Lúc nhỏ cô hay quần quít chơi với Dierse ở nơi này, nhưng sau này, khi lớn lên, cô lại thích chơi ở bên ngoài, chỉ có một mình Dierse ở đây, chế thuốc hàng ngày.

Cô không biết hấn thí nghiệm chế thuốc gì, chỉ tình cờ nhìn thấy gương mặt mệt mỏi và phức tạp, có rất nhiều tình cảm mà cô không hiểu.

Trên bàn có một quyển sách, Sala đến gần, nhìn thấy những thứ liên quan đến ‘lời chúc phúc của nữ thần sinh mệnh’. Đúng, khi con nhỏ, cô thường thấy Dierse nhìn một tờ rất lâu, khi đó không hiểu, bây giờ đã hiểu rõ.

Sala cảm thấy trái tim của mình bị người khác xé ra, có một cơn gió lạnh đi xuyên qua trái tim cô.

Dierse nuôi cô lớn vì muốn làm thuốc, nhưng khi biết điều này cô lại không muốn bỏ chạy, chỉ cảm thấy, nếu trái tim của mình có thể cứu hấn, chỉ cần hấn nói thì cô sẽ cho hấn.

Bởi vì cô thích hấn lâu năm rồi, cho dù tuổi hấn gần như gấp ba lần cô, cho dù hấn luôn âm trầm lạnh lùng, nhưng đó là người cô yêu nhất.

Yêu có thể khiến một người kiêu ngạo trở thành một thứ đồ vật thấp kém.

“Sao lại ở đây?”

Sala không biết mình đứng nơi này bao lâu, ngọn đèn trong tay đã tắt, đằng sau xuất hiện giọng nói lạnh lùng. Sala nghe được giọng nói này thì phát hiện mình đang khóc, thì ra, dù có cam tâm tình nguyện vẫn sẽ thấy đau lòng.

“Dierse... Em là người được ‘nữ thần sinh mệnh chúc phúc’ sao?”

Dierse cứng người tại chỗ khi nghe thấy tiếng khóc của Sala, gương mặt hắn như bị ai đó đánh một quyền, chật vật và đau khổ. Có điều gương mặt của hắn bị mũ trùm che hơn nửa nên không ai thấy điều đó.

“Ừ” Lát sau, Dierse nghe thấy mình trả lời như thế.

“Vậy, anh cần trái tim em để chữa bệnh ư?”

“...Ừ”

“Được, em cho anh” Sala giơ tay lau nước mắt, nhìn hắn với gương mặt đầy kiên nghị “Nhưng trước đó, Dierse, em muốn trở thành người phụ nữ của anh”

“Không được” Dierse từ chối không chút do dự, hắn quay đầu không muốn nói gì, giọng nói có chút ảm đạm “Còn hai ngày nữa là đến lúc, cứ đợi ở trong phòng, đừng làm gì hết”

“Chỉ một lần thôi cũng không thể hoàn thành tâm nguyện của em ư?”

Dierse làm như không nghe thấy, bước nhanh để rời khỏi tầm mắt của cô, hắn ngồi dựa lên tường. Hắn kéo vạt áo dài, nơi đó có một vết thương rất dài.

Tình trạng cơ thể của hắn như thế này, nghĩa là không lâu nữa.

CHƯƠNG 6: NỤ HÔN CỦA TỬ THẦN

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Sala chìm vào giấc ngủ với tâm trạng như vật hiến tế, cô bình tĩnh đợi cái chết từ tay người cô yêu.

Dierse cho cô uống thuốc ngủ say, cả ngày đó cô không tỉnh lại. Hấn ngồi ở bên giường, duỗi bàn tay trong suốt ra, dùng tay vuốt theo viền gương mặt cô, một lần lại một lần.

Sau đó, hấn thu tay về, trên bàn có một bức thư.

—Sau khi tỉnh lại thì ta đã rời khỏi đây, đừng tìm ta, ta không muốn gặp cô. Còn có, cô không phải là ‘người được nữ thần sinh mệnh chúc phúc’, cô chỉ là một đứa nhỏ bình thường.

Một bức thư đơn giản nhưng tràn ngập lời nói dối.

Đem thư đặt trên bàn, hấn không nhìn Sala mà đi đến căn phòng dưới đất chế thuốc. Mấy năm nay hấn nghiên cứu ra một loại thuốc có thể tiêu trừ sức mạnh sinh mệnh trong cơ thể Sala, khiến cô trở thành người thường.

Loại thuốc này cần rất nhiều dược thảo quý giá, và cả xác thịt của hậu duệ cuối cùng của gia tộc Sall là hấn để chế tạo. Thân thể của hấn ngày càng không ổn, đợi chế xong loại thuốc này thì hấn cũng đến lúc rời khỏi thế gian này.

Nhưng chẳng sao cả, chỉ cần Sala có thể sống như người bình thường là hấn an tâm rồi.

Ánh mặt trời chìm xuống, Dierse loạng choạng đi ra khỏi căn phòng dưới đất, nuốt viên thuốc màu đỏ nhạt vào miệng Sala đang ngủ mê man.

Sức mạnh sinh mệnh từ trong cơ thể cô thoát ra, tản mát trong không khí.

Hắn thành công, Dierse nở nụ cười trắng xám, cúi người hôn lên gương mặt Sala.

“Em còn trẻ như thế, vẫn còn nhiều chuyện chưa thử nghiệm, mười sáu năm thì là gì so với thời gian sau này của em chứ?”

Giọng nói mơ hồ, dư âm tản đi, trong phòng không còn bóng người của Dierse.

Người đàn ông mặc áo choàng màu đen, cả người đầy máu tanh đi về nơi sâu nhất của rừng rậm, bước chân của hắn lao đảo nhưng gương mặt lại bình thản vô cùng.

Dierse nhớ đến ngày này một năm trước trong ánh tà dương đỏ rực như máu.

Hắn trộm đưa trẻ mất cha mẹ đang bị mọi người cướp giật từ trong thành Tây La, ban đầu, hắn bắt cô vì muốn đem cô làm dược liệu.

Hắn là hậu duệ cuối cùng của gia tộc Sall, hắn muốn có một thân thể khỏe mạnh, muốn sống lâu hơn một chút, nên hắn dùng rất nhiều sức để cướp được cô.

Lúc nào mới ăn cô đây? Khi hắn muốn dùng dao để giết cô thì cô mở mắt. Ánh mắt của trẻ con rất sạch sẽ, giống như có thể chiếu rọi những thứ

ghê tởm nhất trên đời, khi ánh mắt kia nhìn hấn, hấn thả dao trong tay xuống, quyết định đợi cô lớn lên.

Chẳng qua là đợi con bé lớn lên, lúc đó được hiệu mới tốt nhất. Dierse tự an ủi mình.

Cô lớn một chút, học được cách nói chuyện, cô cầm lấy áo choàng đen của hấn nói a a, nở nụ cười xán lạn hơn cả ánh mặt trời. Hấn cầm chặt dao trong tay, thở dài thả xuống, ôm lấy cô, nhìn cô cầm mái tóc màu bạc của mình để cắn.

Sau đó, cô trở thành một cô gái nhỏ, hấn đặt tên cho cô là Sala, Sala là một loài hoa đẹp, đó là loài hoa đầu tiên hấn thấy khi ở thành Tây La. Hấn nói cho cô biết, hấn là chú của cô, sau đó dạy cô đọc sách.

Hấn luống cuống tay chân, không biết làm sao lại nuôi cô thành một thiếu nữ, chẳng qua, lúc phát hiện ánh mắt yêu say đắm của cô, hấn đột nhiên phát hiện đứa nhỏ luôn ở trong ngực hấn đã lớn rồi. Hấn còn chưa kịp trừng trị tình cảm đang lan ra trong mình thì cô đã nói với hấn, cô yêu hấn.

Không biết từ lúc nào, hấn quên ước nguyện ban đầu, không muốn dùng cô làm thuốc, ngày nào cũng đau đầu tìm cách khiến cô nghe lời một chút, làm sao để mình không có tình cảm với cô.

Sau đó, nguyện vọng của hấn đổi thành hi vọng cô thoát khỏi thân phận đó, trở thành một cô gái bình thường có cuộc sống bình thường, sau đó sống đến trăm tuổi, rồi tìm một người đàn ông và ở cạnh hấn đến khi già đi.

Như thế là đủ rồi.

Hắn luôn sống trong bóng tối, cố gắng trở thành phù thủy lợi hại nhất, nhưng hắn không cảm thấy hạnh phúc. Mười sáu năm hắn gặp Sala, hắn mới tìm được cảm giác là mình còn ‘sống’...

Có lẽ từ khi cô bé mở mắt trong ngực hắn, cô đã trở thành sự kéo dài sinh mệnh ngắn ngủi của hắn, cô sống thì hắn mới sống được.

Dierse nở nụ cười hoảng hốt, ngã vào trong chỗ sâu nhất của khu rừng, gió nhẹ thổi mái tóc bạc của hắn, hắn ở đây đón cái chết một cách im lặng.

Sala tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ để chiếu lên người cô, vừa ấm áp lại rất yên tĩnh.

“Dierse, anh ở đâu? Anh không giết em, có phải đổi ý rồi không? Anh cũng yêu em phải không? Anh không nỡ giết em phải không?” Sala đi chân trần ra ngoài, cô tìm khắp nơi nhưng không thể thấy hắn, nơi này chỉ có mình cô.

Cô thấy bức thư trên bàn, nước mắt làm nhòe đi chữ viết trên thư.

“Dierse, anh ở nơi nào?”

Không ai trả lời cô cả...

...

Nhiều năm sau, cô gọi cái tên này hàng vạn lần, nhưng chẳng ai trả lời cô.

Trong nơi sâu nhất của khu rừng vô danh, có một bộ xương cốt màu trắng mà Sala dùng cả đời để tìm, nhưng không thể tìm được.

[HOÀN]